

Karolína Francová

VĚK MLOKŮ

AGENCI
JFK
1923

ve světě Miroslava Žambocha & Jiřího W. Procházky

agent
John Francis Kovář

15
VĚK MLOKŮ

Karolína Francová
PRVNÍ RYZE ČESKÁ SCI-FI / FANTASY SÉRIE!!!

Copyright © Karolína Francová, 2008

Cover Art © Petr Vyoral, 2008

Design © Jan Doležálek, 2008

Illustrations © Petr Vyoral, 2008

Edition © 2008

All rights are reserved

ISBN 978-80-7387-103-1

*Od: KILLERa Kvantový Inteligentní Interrealitní Retrancelátor EF
báze*

HUMAN IV tech

Komu: GODovi – Centrální Nad-inteligenci EF

Subjekt: Agent John F. Kovář

Vyhrazení: Materiál nepřístupný lidem

Agent John F. Kovář:

Statut: Ve vyhnanství, vzhledem k posledním událostem příznak *Hledán živý nebo mrtvý* zrušen.

Rekapitulace: Agent JFK byl díky zákulisním machinacím odsouzen k vyhnanství (v archivech soubor *Podhoubí smrti*). Jeho nepřátelé, ilegální klika v řadách Agentury, se ho pokusili zabít, to se však nezdařilo, místo toho JFK odhalil šokující skutečnosti o manipulaci s realitou supertechického světa v kosmickém měřítku (*JFK 12: Stín legendy*). Nepřátelé infiltrovaní do vysokých pozic Agentury okamžitě zahájili pokus o definitivní zničení oddělení Bytewské a likvidaci lidí, kteří stále poskytovali Kovářovi neoficiální zázemí. Senior agent Andrea de Villefort zahájila pátrání po Kovářových protivnících na vlastní pěst – to shodou okolností přerostlo v ozbrojenou srážku, při které byly agenturní vojenské jednotky použity k eliminaci Villefortové a spol. i za cenu velkých ztrát, avšak neúspěšně (archivní záznam *JFK 13: Prokletí legendy I – Dámská hra*). Přesto se jim podařilo z agenturní báze vypustit magické entity, mající za úkol zjistit, co JFK všechno ví, a poté ho zabít. JFK mezitím v supertechickém světě pátral po manipulátorech s realitou a po tajemství negace Maurbyho efektu, zprávě, která

se navzdory očekávání potvrdila. Prokázal, že svět slouží jako obrovský zbrojní komplex poskytující materiální zabezpečení pro interrealitní invazi sil X-Hawka. Za pomoci Franka Boormana, díky svému maximálnímu nasazení, bezohlednosti a faktu, že obětoval miliony (neověřeno, skutečná čísla mohou být ještě vyšší) lidí zabránil invazi a zajistil destrukci několika kosmických megaflotil, v archivu pod kódovým označením *JFK14: Prokletí legendy II – Hra gentlemanů*. Pokud je John Francis Kovář naživu (?), nadále se skrývá před vyšetřovateli Agentury. Nutno za každou cenu vyslechnout! I posmrtně.

Společenská analýza týmu Bytewské okolo JFK na požadavek Centrální Nad-intelligence GODa:

Tým je rozložen. JFK setrvává v ilegalitě, Frank Boorman zemřel, Whittacker pracuje pro jiné oddělení, profesor von Wonder mimo službu. Bytewská přesto zůstává ve své pozici a její snaha dát tým dohromady je permanentně monitorována.

KILLER

Poznámka: Materiál není určen do lidských rukou, mohl by ovlivnit deformace kauzality.

Karolína Francová

VĚK MLOKŮ

PROSBA

Na své záchraně jsem začala pracovat 28. dubna a měla jsem na to sedm dní. Biblický podtext toho čísla mě jako nevěřící dost iritoval, zvláště když Bůh sedmý den odpočíval a já budu sedmý den nejspíš mrtvá.

Má záchrana měla i své jméno: John Francis Kovář, věk 37 let, výška 187 cm, hmotnost 98 kg, oči šedé, zvláštní poznávací znamení: trojice jizev na levém předloktí. On to tedy ještě nevěděl, ale já si byla celkem jistá, že je to jediný člověk, na kterého se můžu obrátit. Na kterého se obrátit musím, a to bez ohledu na to, co o něm vím. Nebo spíš právě proto, co o něm vím...

Tramvaj zastavila a já se tvářila, že jedu dál, ale jakmile se ozvalo zabzučení a dveře se začaly zavírat, protáhla jsem se jimi na poslední chvíli ven. Skutečnému agentovi by tenhle trik možná byl k smíchu, jenže já se chtěla nějak ujistit, že mě zatím nikdo nesleduje a měla jsem jen znalosti z televizních seriálů a z vyprávění svých milenců o jejich misích.

Zamířila jsem klidným krokem k parku, na jehož druhé straně se nacházela adresa, kde se JFK při této své ultratajné ilegální návštěvě zdržoval, a snažila se nenápadně sledovat, jestli za mnou někdo nejde. Nebylo ještě tak moc pozdě, ale vzhledem k rychle se blížícímu začátku utkání s Rusy se venku pohybovalo jen málo lidí a mým směrem nešel žádný.

Trochu jsem se uklidnila a v hlavě jsem si za chůze znovu procházela informace z Kovářova osobního spisu.

Příslušník České armády, odešel v hodnosti kapitána po vypršení kontraktu.

KAPITOLA

Studoval Royal Military Academy v Sandhurstu se zaměřením na komunikaci a management malých vojenských jednotek, vzdělání dokončil na Vysokém učení technickém v Brně.

Člen jednotky rychlého nasazení, v rámci optimalizace výcviku jednotek speciálního určení armád absolvoval pracovní stáž jako výcvikový instruktor SAS.

Veterán války z Iráku a Guatemaly, člen mezinárodní vojenské diplomatické jednotky podřízené nejvyššímu velení NATO.

Jana z personální divize pro Kováře měla slabost a moc dobře věděla, že já ne. Ještě než se JFK etabloval jako psanec, ráda mě přesvědčovala, že není tak špatný, a já se ráda tvářila, že se třeba přesvědčit dám. Na hesle *Poznej svého nepřítele* bylo hodně pravdy. Jistě, jeho životopis byl velmi působivý, ale podobný měli všichni agenti EF, zejména v oddělení pro krizové situace. Rozhodně to tedy nebyl „ten“ důvod, proč jsem se rozhodla Kováře vyhledat.

Bylo mi těžko už mnoho týdnů, teď jsem však byla skutečně zoufalá, a to nejen kvůli zkáze, která už kolovala v mých žilách, ale i kvůli tomu, že se mám s prosbou o pomoc obrátit právě na něj, na chlapa, který měl na svědomí Bertramovu smrt, na toho protivně sebevědomého týpka, jehož jsem nemohla ani vystát. Mohla jsem si stokrát zdůvodňovat, že bez pomoci někoho, jako je on, nemám žádnou naději, ale i tak bych raději prosila samotného satana než Johna Francise Kováře. Do očí se mi už předem nahrnuly slzy ponížení. Bylo to peklo a já neměla ani ponětí, proč zrovna já. Čím jsem si to zasloužila. Kde jsem udělala chybu.

V tu chvíli mi po zádech přešel mráz, periferním viděním jsem zpozorovala nějaký pohyb za sebou. Ohlédla jsem se. Tolik jsem se bála, že někdo v autě najde Pasqualovo tělo a Agentura začne reagovat dřív, než se připravím, že mě vůbec nenapadlo bát se jiných věcí. Musela jsem ztratit poslední zbytky zdravého rozumu. Za normálních okolností a oblečená tak, jak

obvykle chodím, bych se za tmy sama do takovéhohle parku nikdy neodvážila. Ten chlap za mnou si mě vyhlédl bez ohledu na plátěné kalhoty, bundu zapnutou až ke krku a batoh na zádech, ale k mému štěstí, nebo smůle, z Agentury určitě nebyl. Když uviděl, že jsem si ho všimla, zrychlil krok.

Neměla jsem moc času se připravit, ale bylo mi víc než jasné, že utíkat nemůžu. Ano, znala jsem základní pravidlo sebeobranu: *Kdo uteče, ten vyhraje*. Zapomenout na kabelku, kabát a cennosti a vzít nohy na ramena. Jenže všechny věci v pekelně těžkém batohu na zádech jsem nutně potřebovala. Prostě jsem utéct nemohla, dohonilo by mě i dítě.

Snažila jsem se uklidnit, ale bez ohledu na vystřelovací nůž v kapse bundy mi to moc dobře nešlo. Když jsem ho tam doma strkala, říkala jsem si, že se může hodit, ale na útok na jiného člověka jsem opravdu nepomyslela. Teď jsem však neměla na vybranou. Efektivní obrana zastaví útočníka do tří minut. Jestli se mi to nepovede, bude zle. Ječet jsem nemohla, protože jsem na sebe nesměla přitáhnout pozornost, takže už opravdu zbýval jen útok. Tak tvrdý, jaký jen dokážu vymyslet a jakého budu schopná.

Vytáhla jsem nůž z kapsy, uvolnila pojistku, aby vyjelo ostří, skryla ho v dlani a obrátila se k tomu chlapovi čelem. Nic víc jsem nestihla. Už byl u mě a popadl mě za levou paži. Věděla jsem, že nesmím dát najevo slabost, ale nikdo mi neřekl, jak toho docílit. Srdce mi bilo jako splašené. Možná bylo dobře, že jsem neměla žádný čas na rozmyšlenou. Nikdo se mě nezaštane, nikdo mi nepomůže.

„Tak, kočičko, dnes máš šťastný den, tak jako se mnou si už nikdy neužiješ,“ zachraptěl.

Modlila jsem se, aby můj hlas nezněl roztřeseně, a pokusila jsem se chlípně usmát: „Jasně, kocoure, mám to ráda zezadu.“

Vyvedlo ho to trochu z rovnováhy, vyhodnotil to ale jako příznivý obrat a jeho sevření mírně polevilo. Na nic jsem ne-

KAPITOLA

čekala a pravačkou s nožem jsem prudce bodla proti němu. Nemířila jsem, jen jsem ostří zabořila tak hluboko do jeho těla, jak jen to šlo. Pak jsem nůž vytáhla a uskočila. O něco za sebou jsem zakopla a těžký batoh mě stáhl k zemi. Snažila jsem se ho aspoň nespustit z očí, protože v tu chvíli jsem byla bezbranná jako brouk na zádech. Nůž jsem při pádu upustila, a abych se mohla zvednout, musela jsem nejdřív na kolena.

Jsem pitomá, pitomá, pitomá, proklínala jsem se a čekala, kdy po mně skočí a vytluče ze mě duši, ale on tam jen stál, chrop-těl a oběma rukama si svíral ránu v břiše, z níž se valila krev.

Potom šel k zemi.

Vůbec jsem to nečekala. Jen jsem tam stála a zírala. Nůž měl pouze sedmicentimetrové ostří. Myslela jsem si, že budu muset bodnout víckrát, abych ho donutila k ústupu.

Možná bych mu měla pomoci, napadlo mě, když jsem poslouchala, jak chroptí. Připomněla jsem si jeho výraz, když se ke mně rychlým krokem blížil, a jakékoli pochybnosti zmizely. Popadla jsem batoh a bez ohlednutí vyrazila pryč. Měla jsem jiné věci na práci, než se starat o násilníka.

Jak jsem se vzdalovala od místa střetu, rozlévala se mi v žilách stále větší úleva a také jakási rozjařenost. Nikdy bych to do sebe neřekla, ale moje dovednosti leží zřejmě i jinde než jen v praktické fyzice. Možná bych to mohla zvládnout i sama a nikoho bych se nemusela doprošovat. Jenže moje čestnější a realističtější já mi předložilo seznam Kovářových dovedností.

Na rozdíl ode mě měl třeba řidičák na všechny typy aut a pilotní průkaz pro malá motorová letadla. Dosáhl ERD kvalifikace v potápění. Ovládal nejrůznější bojová umění. Byl na tom také o hodně líp než já s cizími jazyky.

Poradí si snáz než já a já potřebuju toho nejlepšího možného. Kovářova EF certifikace napovídala, že jeho výcvik a schopnosti jsou víc než dostačující, a tak jsem pokračovala původním směrem.

Musela jsem se jen trochu usmát, když jsem si vybavila údaje z jeho spisu o psychické stabilitě. Znamka 0.3 s poznámkou psychologa: příliš shovívavý k ženám. Nedělalo to z něj blbce, ale mně to dávalo o něco větší naději, že mi pomůže. Vlastně to byla moje jediná šance, protože jsem byla přesvědčená, že ani on mě nemůže vystát. Naše antipatie byly vzájemné. Ale já byla žena a on muž se slabostí pro ženy. Toho jsem se musela držet, až ho budu přesvědčovat.

Konečně jsem z parku vyšla na osvětlenou ulici a jako bych opět vkročila do normálního světa, do světa, kde jsem zdravá a kde mě muži nepřepadávají, ale vždy udělají, co chci. Do světa, který jsem ztratila a který si budu muset vybojovat zpět. Motto Agentury tak pro mě získalo nový rozsah.

A pak to přišlo. Měla jsem tušit, že moje reakce na to přeapadení a vraždu je nepřirozená, a čekat to. Moje euforie se rázem rozplynula a vzápětí už jsem cítila, jak mi při vzpomínce na kaluž krve a chroptícího chlapa na zemi hrdlem stoupá žluč. Naklonila jsem se k odpadkovému koši vedle chodníku a zvracela. Po celém těle mi vyrazil ledový pot, srdce mi bušilo a ruce se mi chvěly, že jsem ani nemohla vytáhnout balíček papírových kapesníků, abych si utřela ústa. Za sebou jsem tak nějak matně a zastřeně slyšela mladý ženský hlas:

„Je vožralá nebo sjetá, vykašli se na to.“

Nebyla jsem opilá, ale v tu chvíli by mi panák něčeho ostřejšího bodl. Vzpomněla jsem si na nůž s mými otisky, který jsem tam nechala, na louži krve a mrtvé tělo uprostřed cesty, kde pejskaři venčí svoje miláčky, a bylo mi čím dál hůř. Teprve teď jsem si všimla, že mám na sobě jeho krev. Ne moc, ale stačilo to, aby mě slabost donutila posadit se, i když času teď zbývalo ještě míň. Musela jsem zmizet dřív, než mě začne hledat nejen Agentura, ale i policie. Snažila jsem se dýchat pomalu a pravidelně a myslet na něco jiného, něco uklidňujícího.

KAPITOLA

Vybavil se mi drobný, bledolící muž, s vystouplou bradou a orlím nosem. V jeho těkavých jiskřivých očích jsem viděla starost. Věděla jsem, že Carl Maria von Wonder by mi pomohl. Stačilo by k tomu jediné moje slovo. Nemusela jsem tu být, mít na rukou krev a chystat se prosit Kováře. Ale co by s Carlem bylo, až by se přišlo na to, že všechno věděl a stejně mi pomohl? V Agentuře se prohřešky netrestaly srážkou z platu na tři měsíce. Nemohla jsem do toho zatáhnout jediného člověka, kterého jsem měla opravdu ráda a jehož jsem si tolik vážila.

Zvedla jsem se plná nového odhodlání. Upravila jsem se, jak jen to šlo, a přešla ulici. Odhodlaně jsem otevřela vstupní dveře čísla 215 a vystoupala po schodišti do třetího patra. Dveře byly staré a zanedbané a na nich visela zašlá mosazná cedulka se jménem Věra Gardoňová. Kovářovo momentální rozptýlení.

Vyplivla jsem žvýkačku, která měla přebít pach zvratků, a zazvonila jsem.

Chvíli to trvalo, ale pak se přece jen ozvaly kroky, v zámku se otočil klíč a dveře se otevřely. V nich stála mladá žena, černovláska, nakrátko ostříhaná, pěkně nalíčená a pěkně oblečená v tenoučkém saténovém župánu s motivy čínských dračků. Děs, něco takového bych na sebe nikdy nevzala.

„Přejete si?“ zeptala se dost překvapeně.

A aby taky ne. Těžko mohla očekávat neznámou ženskou oblečenou jako na stanování v přírodě, s těžkým báglem na zádech. Navíc jsem si nedělala iluze, že by z mé rtěnky zůstalo víc než jen načervenalý nádech rozmazaný kolem rtů a líčení teď vypadalo spíš jako černé kruhy pod očima z nevypání. Prostě jsem byla divnej zjev. Těžko si mohla myslet, že se dostavila podváděná manželka nebo zhrzená milenka, což byly kategorie osob, před kterými by asi dveře ihned zase zabouchla.

„Promiňte, že vás tu ruším,“ řekla jsem co nejzdvořileji. „Hledám bratra, jsem v průšvihů a moc s ním potřebuju mluvit.“

„Tak to jste se musela splést,“ odpověděla. „Tady žádný váš bratr není. Bydlím sama.“

Byla tak přesvědčivá, že jsem jí málem uvěřila, ale pak mi to došlo. Kovář tam byl a nejspíš mě i poznal po hlase, ale neměl jediný důvod lidem z Agentury věřit. Musela jsem se něčím prokázat, aby mě aspoň vyslechl. Naštěstí jsem se na to připravila. Moje posedlost vším, co se ho týkalo, se mi teď hodila. Jen jsem byla tak rozhozená, že mi to došlo trochu pozdě.

„Řekněte mu, že sice nemám modrou krev, ale i tak mi může věřit,“ pronesla jsem pomalu a nahlas, aby mě slyšel.

Nemohla jsem si samozřejmě být úplně jistá, jestli to zabere, ale modrá krev byl kód, který JFK a jeho přátelé momentálně používali, když potřebovali někomu zajistit důvěru. Nikdo mi ho neprozradil, byla jsem prostě trpělivá a pozorné naslouchání a sbírání drobných střípků informací všude, kde se dalo, přineslo výsledky. Jistě, měla jsem to dát do hlášení o něm, stejně jako všechno ostatní, ale prozrazení toho hesla mohlo přinést potíže i lidem, kteří Kovářovi pomáhali, a proti těm jsem nic neměla a do průšvihů je přivést nechtěla. I já už vykoukla z ulity své práce a došlo mi, že v Agentuře není všechno tak idylické a že ti, s nimiž jsem tak lehkomyšlně začala spolupracovat, nejsou ti hodní.

„Pusť ji dál,“ ozval se zevnitř mužský hlas.

„Tak...“ ještě trochu váhala, ale pak přece jen ustoupila, abych mohla projít. „Tak prosím.“

Boty jsem si nezouvala, nerada bych se dostala do situace, že budeme s Kovářem odcházet narychlo a já poběžím bosa. Vrhla na mě vyčítavý pohled, když jsem udělala špinavé stopy na naleštěné plovoucí podlaze, ale nahlas neřekla nic. Tak jsem předstírala, že její pohled nevidím. Asi jí na Kovářovi záleželo, když byla tak tolerantní k jeho „sestře“.

Obývák jasně vypovídal o tom, že si večer užívali. Na stole stály dvě skleničky, láhev od šampaňského a miska s posled-

KAPITOLA

ními dvěma opuštěnými jahodami. *Jak banální*, pomyslela jsem si. Nějak jsem od Kováře čekala něco jiného, ale třeba to taky byla její práce, vždyť ona byla přece hostitelka. Mnohem víc než ta banalita mi ale vadilo, že jsem tam nenašla láhev ginu. V mé situaci by se hodila víc.

Vzápětí se ve dveřích z vedlejší místnosti, snad ložnice, co já vím, objevil samotný Kovář. Byl oblečený do pevného a na pohled praktického oděvu, obutý do vysokých šněrovacích bot a přes rameno měl hozený batoh. Asi předpokládal problémy, když se ozvalo zazvonění na dveře, a můj hlas mu na klidu moc nepřidal. Ani jsem se mu nedivila, koneckonců jsem pracovala pro Agenturu, nebyli jsme zrovna přátelé a on se nacházel v ilegality. Ani bych nevěděla, že se vrátil, kdybych nepracovala na svém postu a nebyla nucená sbírat informace pro ty hajzly, co mě pak začali vydírat a do postele mi vnutili De Cata. Byla jsem prostě naivní, když jsem si myslela, že s nimi mám společný cíl – zdiskreditovat Kováře a vyštvat ho z Agentury.

Pěkná ironie, došlo mi. *Místo, abych jim hned poslala zprávu, že je tady, snažím se jeho pobyt krýt a ještě mu pomůžu se odtud vyparit.*

„Kdo tě poslal?“ zeptal se bez okolků. „Villefortová?“

„Jde o soukromou věc,“ odpověděla jsem.

„Kdo ti dal heslo?“ nenechal se odvést od tématu.

Bála jsem se vyslovit konkrétní jméno, ale mlčet jsem také nemohla.

„Možná nevíš, že jsem některým lidem kolem tebe pomohla. Třeba když jsem tenkrát odvedla pozornost toho Gadskeho člověka a přikryla tak nenahlášený průchod Villefortové a Rustové,“ připomněla jsem mu.

Z jeho výrazu jsem poznala, že o tom ví a že to jako odpověď pro tuto chvíli bude stačit.

„Vypadáš děsně,“ prohodil a sedl si vedle mě dost blízko, aby se naše stehna dotkla. Neuhnula jsem.

Náš sourozenecký vztah nekomentoval.

„Jsem v průšvihu,“ přiznala jsem.

„Udělala bys ségře nějaký čaj?“ obrátil se na svou milou.

Vrhl další zkoumavý pohled na mě a dodal: „Počítám, že radši s kapkou něčeho ostřejšího.“

Neprotestovala jsem, vlastně jsem k němu v tu chvíli poprvé necítila žádnou zášť. Byl vysoký a mohutný, cítila jsem z něj příjemné teplo a připadala jsem si najednou bezbranná, malá a chráněná. A světe div se, líbilo se mi to.

Věra Gardoňová, pokud to opravdu bylo její jméno, zmizela v kuchyni a Kovář mi nedal žádný čas na naplánování strategie.

„Tak co chceš?“

„Už jsem říkala, že jsem v průšvihu,“ trochu jsem se od něj odtáhla, i když jsem spíš měla udělat pravý opak. „Potřebuju pomoci.“

„Ode mě?“ byl ohromen.

„Jo, od tebe,“ potvrdila jsem a sklopila zrak.

Nemohla jsem se na něj dívat, opět to byl ten Kovář, který měl na svědomí Bertramovu a Chuckovu smrt a jehož jsem nemohla vystát. Nechtěla jsem, aby si všiml, jak je mi protivný.

„Proč žádáš o pomoc právě mě?“ zeptal. „Nejsem tak blbej, abych si myslel, že sis mě jen tak přes noc zamilovala. Zvláště když jsme ji ani nestrávili spolu.“

„A kdybych se s tebou vyspala?“ probodla jsem ho pohledem. „To bys mi pomohl? To se necháš přesvědčit tak průhledným způsobem?“

„Rád,“ zazubil se. Můj hněv mu byl k smíchu. Byla bych mu s chutí vyškrabala oči, ale potřebovala jsem ho, a tak jsem se ovládla.

„To by pro tebe nebylo bezpečné,“ řekla jsem pečlivě ovládaným hlasem.

„Ty teda musíš být v posteli divoká,“ bavil se dál.

KAPITOLA

„A ty jsi idiot!“ už jsem to nevydržela. „Myslíš si, že bych tu byla, kdybych měla na vybranou?! Máš pocit, že je pro mě jednoduché žádat o pomoc právě tebe?! Tak to seš vedle! Kdybych měla na vybranou, radši bych se utopila v jámě plný hnoje, než s tebou byla v jedný místnosti!“

Přestal se smát.

„Jsem-v-děs-ným-prů-se-ru!“ odsekávala jsem slabiky a pak jsem se rozbrečela. Bylo toho na mě asi vážně moc. Nedalo se to zastavit. Betram, Chuck, Pasquale, bylo to jako prokletí. Jako by každéj chlap, kterej se mnou vleze do postele, musel umřít. A k tomu můj vlastní život. Vzlykala jsem jako malá.

Jeho milenka vyběhla z kuchyně, když slyšela můj výbuch.

„To bude dobrý,“ uklidnil ji JFK. „Nech nás, prosím tě, o samotě.“

Pokusil se mě vzít do náruče, ale odstrčila jsem ho a raději jsem vstala, abych od něj byla dál. Takhle jsem si to nepředstavovala. Nevěděla jsem, jak napravit škodu. Přišla jsem ho přesvědčovat a prosit a místo toho tu na něj řvu, nadávám mu a vyvádím.

„Promiň,“ omluvila jsem se mu se staženým hrdlem.

„V pohodě,“ mávl rukou. „Tak o co vlastně jde?“

„Já jsem teď nějakou dobu žila s Pasqualem De Cato,“ začala jsem. To, že jsem s Pasquim byla na žádost těch vyděračskejch hajzlů a jen abych dostala na lopatky jeho, to jsem zatím vynechala. „Nevím, jestli ho znáš.“

„Moc ne,“ připustil. „Je to takovej tmavovlasej Ital? Pracuje v Divizi pro rezidentní spolupráci, ne?“

„Jo, to je on,“ přikývla jsem a znovu jsem se posadila, jen tentokrát naproti němu. „Byl na misi, a když se vrátil, tak jsme si spolu udělali takovou malou dovolenou. Prodloužený víkend. A on...“

Nešlo to snadno, měla jsem Pasquala v podstatě ráda, byl docela fajn. Jeho smrt jsem pořád ještě měla před očima. Ačkoli...

kdyby mi ten parchant na tý svý blbý misi nezahejbal, nemusela jsem tu teď stát. Vlastně si to zasloužil.

„A on...?“ připomněl se JFK.

„Včera v noci zemřel,“ řekla jsem stroze. „A věř mi, že ne na infarkt.“

Okamžitě zpozorněl: „Někdo ho zabil?“

„Zabil?“ nejdřív jsem nechápala, jak na to přišel, ale pak mi došlo, že z mého nesouvislého vyprávění si ani jiný obrázek udělat nemohl. „Ne, nezabil. Něco sem zatáhl.“

„To není možný,“ potřásl hlavou JFK.

„Ale je,“ kývla jsem. „Já ho viděla umírat. Vůbec o tom nepochybuj.“

„Ale jak mohl projít přes kontrolu biologického rizika?“ nechápal.

Tak to jsme byli dva.

„Nevím,“ odpověděla jsem. „Zcela jistě se to ale nepřenáší dechem nebo dotykem, to by v medicínské divizi zjistili. Snažila jsem se u nich dneska v práci nenápadně poptat. Mám tam kamarádku. Zas taková mrcha nejsem, abych všechny ohrozila. Kdyby byl přenos tak snadný, tak se do karantény zavřu sama. Infekce se ale nejspíš přenáší krví. A já neposlechla maminku a neměli jsme ochranu. Je to blbý, jsem si jistá, že mě nakazil. Už cítím příznaky.“

Ani se neusmál.

„Pasquale tu byl osm dní a já se s ním viděla až ve čtvrtek. Teď je pondělí. Když budu vycházet z toho, že se nakazil těsně před návratem, mám před sebou ještě šest dní. Ale samozřejmě nevím jistě, kdy a kde se nakazil. Zřejmě někde v posteli a tím se mi z pochopitelných důvodů nechlubil.“

JFK mlčel a já odhodlaně pokračovala.

„Nepochybuj o tom, že Agentura by udělala všechno proto, aby našla lék, ale mám jisté pochybnosti, jestli by to bylo dost rychle pro mě. Pro ty další potenciálně nakažené snad,

KAPITOLA

ale pro mě ne. Nejdřív by museli zjistit, o co jde, než by tam někoho vůbec poslali, a mě by zavřeli do karantény a tam já posledních pár dní strávit fakt nechci.“

Konečně promluvil: „A po mně chceš co?“

„Musím se vydat do světa, odkud se Pasquale vrátil, a najít si pomoc sama. Jenže nemám žádný výcvik, nikdy jsem na jiné paralelní Zemi nebyla a nevím, co můžu čekat a jak se mám chovat. Neumím se bránit a nevím, jak přežít, když se dostanu do potíží. Ale ty ano. Podle všeho jsi jeden z nejlepších. A navíc jsi psanec, a tak ti nemusí záležet na tom, co si o tom bude myslet Agentura.“

Mlčel.

„Nemůžu tam jít sama, ale půjdu, když mě odmítneš,“ dokončila jsem. „Jak už jsem říkala, nemám na vybranou.“

„Tak dobře,“ přikývl a hned přešel k praktické stránce. „Kde a kdy se otevře průchod?“

Zdálo se, že jak se jednou rozhodne, už se pochybnostmi nezabývá. To jsem obdivovala, i když mě udivilo, že tak lehce souhlasil. Nechtělo se mi věřit, že to pro mě dělá jen z dobroty srdce. Moje zmínka o tom, že jsem jim aspoň jednou také pomohla, asi měla svou váhu.

„Dnes v noci ve 22.45 na Petříně,“ odpověděla jsem.

Z Agentury jsme z pochopitelných důvodů cestovat nemohli, tak jsem se snažila ze všech možných míst, která se nabízela pro dnešní noc, vybrat nějaké v dosahu a přitom na dostatečně odlehklém místě, když jsem průchod dnes v práci za zády šéfa a kolegů připravovala.

„Jaký máme náskok?“ zeptal se.

„To nedokážu odhadnout. Pasquale zemřel včera v noci, v autě. Vyložila jsem ho na lesní cestě někde na Vysočině a vrátila jsem se do Prahy. V práci jsem nahlásila, že je nemocný a že si o pár dní prodlouží dovolenou, tak nevím, kdy ho začnou hledat,“ shrnula jsem to.

Stálo mě to všechnu odvahu jít do zaměstnání, když Pasqualovo tělo mohl kdykoli někdo objevit. To bych pak skončila v karanténě během pěti minut. Ale musela jsem zařídit průchod a taky navštívit známou v medicínské divizi. Při odchodu z medicínské divize se standardně muselo procházet mezi filtry, které rozpoznaly jakoukoli infekci přenosnou dechem nebo dotykem. Musela jsem se ujistit, že mezi lidmi nešířím nákazu, proti níž nejsou žádné léky. Jak už jsem řekla Kovářovi, taková mrcha zase nejsem.

„Nebo kdy ho někdo najde bez přičinění Agentury v lese a nález mrtvoly nahlásí na policii,“ doplnil Kovář a přešel k oknu. „Což se asi už stalo.“

Vyhlédla jsem ven a spatřila tři policejní vozy parkovat opodál.

„Možná nejde o Pasquala,“ hlesla jsem. „Možná jde o toho chlapa v parku.“

Vysloužila jsem si tázavý pohled ocelově šedých očí.

„Asi jsem ho zabila,“ připustila jsem.

„No,“ zhluboka vydechl. „Tak to abychom rychle vypadli.“